

Ивана. Щастлива съмъ, възлюбленни сестри, щастлива съмъ, защото ви видѣхъ, защото чухъ гласътъ ви, сладкий гласъ, който ми напомня родната стрѣха. Щастлива бѣхъ като въ рая тамъ, а не тука, тамъ въ мило то село, гдѣто мирно си пасяхъ невинното стадо по тихи тѣ гористи мѣста — Ахъ мога ли ся възвърна, мога ли видѣ пакъ онуй благополучие? *(Скрива лицето си въ Луизини тѣ гърди. Клодъ Мари, Етинъ и Берtrandъ явяватъ ся на сѣнна та).*

Марго. Елате Етине, Берtrandъ, елате Клодъ Мари, елате, и ся вижте съ Ивана; тя не е горделива, колко сладко говори, тѣй като да е съ насъ въ село.

(Всички тѣ пристѣпватъ, и си подаватъ ръка та; Ивана ги изглежда, послѣ ся възчудва).

Ивана. Гдѣ бѣхъ азъ? кажете ми! Ахъ дълъгъ съмъ ли бѣше туй, и сега ся събудихъ? Далечъ ли съмъ отъ Домъ Реми? Нали далечъ съмъ! Наспахъ ся подъ магьосното дърво и сега ся разбудихъ, и около мене стоятъ възлюбленни тѣ ми прѣдмѣти! Азъ сънувахъ за крале, сънувахъ за сражения, за военни дѣла, всичко бѣше сѣнка, която вече прѣмина. Какъ дойдохте въ Раймсъ? Какъ дойдохъ азъ сама? Никога, о, никога не ща оставя Домъ Реми! Зарадвайте сърдцето ми любезни сестрици.

Луиза. Ние сме въ Раймсъ. И не дѣй мисли, че сънувашъ отъ тѣзи дѣла, ти ги изпълни дѣйствително! Дойди на себе си, познай ся, поглѣдни около си, съчувствувай на златно то ти облекло! *(Ивана се гужда ръка та на гърди тѣ и съвѣстява ся, послѣ уплашена).*

Берtrandъ. Че този шлемъ, тя го прие изъ мои тѣ рѣцѣ.

Клодъ Мари. Но не е и чудно да ся каже, че туй бѣше съмъ, дълъгъ съмъ, защото и на съмъ не може ся изпълни по-чудесно.

Ивана. *(бърже)* Елате възлюбленни сестри, елате да си идимъ; искамъ да ся възвърна въ мило то ми село, въ бащини тѣ ми обятия!

Луиза. О, дойди, дойди съ насъ!